

beter ben, weer aan mijn werk mag, nou zou je me zoo'n dienst bewijzen, zeg, door me niet langer als patiënt te behandelen. Ik ben er nou weer bovenop, koorts zal ik nog wel eens krijgen, hoe kan het ook anders in die opengekapte rimboe hier, daar ontkomt niemand aan, booten vol koelies gaan er elke week naar het hospitaal." Onrustig grepen zijn vingers in den rubber tabakzak, gristen een dotje tabak dat hij snel, tusschen het blad-dunne papier, verdeelde en rolde. „Jij zelf hebt toch ook die jaren gekend, we moeten er door, dat is nu eenmaal niet anders.”

„Niemand, die je dat betwisten zal, maar ik heb in mijn vijf jaren meer malaria-lijders gezien! Het is ook niet je koorts, waar ik het over hebben wil, het is je heele apathische... toe, wees nou niet kinderachtig, zeg!” Want hevig was Bart weer opgesprongen en in woede had hij het brandend cigaretje neergesmeten op den vloer. Dan kwam, met een even brute kracht, de vlakke hand van Verhallen neer op het houten tafelblad. „En nou laat je me uitspreken, verdomme! Drie dagen heb ik je nou meegemaakt, heb ik gezien wat jij eten durft te noemen. 's Nachts, als je dacht dat ik sliep, heb ik je je bed hooren uitgaan en je als een idioot naar de boomen zien staren. Al toen ik in Samarinda kwam, als je het nou weten wilt, hoorde ik over jou zonderlinge doen. Ik ben expres om jou naar den dokter gegaan, ja, nou mag je nijdig worden, het kan me niets bommen. Hij zegt dat ie van jou geen hoogte krijgen kan, nou, ja, je bent een malaria-patiënt, maar dat zijn we hier ten slotte allemaal, dat heb je straks zelf al heel spitsvondig opgemerkt, maar wat hij niet bestrijden kan, dat is je onwil om beter te worden, je lijdelijk verzet. Waarom hou jij met alle geweld een Java-verlof tegen, waarom donder jij je jongen uit als hij den verpleger roept, omdat je ligt te ijlen in je koorts, waarom snauw je tegen iedereen dat je het met chinine alleen wel af kunt? Je lijkt wel een inlander, verdomme.” In stijgende heftigheid had hij gesproken, zijn klare stem overheerschte de kleine ruimte met een onontkoombaar geweld en Bart van Geen was er even weerloos onder geworden. Er kwam een schuwheid in zijn oogen, die hij wegsloot achter de dalende leden; hulpeloos dwaalde zijn hand over het klamme voorhoofd en den pijnlijken nek. Een gevoel van doodelijke moeheid verslaptte zijn laatste weerstand. Hij zweeg.

„Bart,” weer verzachtte deernis de stem, „als je het niet harden kunt hier, zeg het dan, jongen. Ze hadden je ook niet dadelijk zoo diep de rimboe moeten instoppen, dat is een fout geweest, maar de directie is menschelijk, kom er rond voor uit, het is immers geen schande. Je hebt nu ook al twee jaren hier gezeten — zal ik?” en toen de ander, driftig-beslist, het hoofd schudde, dat hij steunde in de omvattende hand: „Maar wat in Godsnaam is er dan? Als je het hier naar je zin hebt, niet weg wilt, wat bezielt je dan toch? Is het heimwee naar Holland misschien?” een kort lachje ontkende en Verhallen voelde weer: hier zat meer. Onrustig verschoof hij het gorig-